

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Odgovor g. Hotéboru v „Slovcu“.

„Mir“ z dne 10. t. m. priobčil je pod tem naslovom ta-le članek:

Z našimi opazkami zarad nekega članka v stari „Soči“ smo najbolj razgrelí „Slovenčevega“ urednika. Oblastno se je razkoračil nad nami, in kakor bi bil naš protektor ali celó „hofmeister“, piše v IV. članku: „Več luči“ (št. 27.) tako-le:

„Mir“ je odgovarjal „Soči“ povsem dobro, a naša misel je, da ni njegova naloga, vtikati se v take prepire. On naj budi národno zavest, posebno na Koroškem, in se poteguje za pravice slovenskega ljudstva, in rodoljubje ga bodo radi podpirali. Če pa se bo vtikal v take prepire zunaj Koroške, o katerih ni treba vedeti njegovim bralcem, škodil si bo več, nego koristil.

Kaka ošabnost govori iz teh vrst! Do zdaj smo zmirom mislili, da smo si slovenski časnikarji kolegi; a zdaj se le zvemo, da si nekateri domišljujejo, da so postavljeni kot učitelji in redarji čez druge! Mi smo odgovarjali v našem članku stari „Soči“, a strmoglaviti nas hoče zdaj „Slovenec“. Kako to? Kdo je dal g. Hotéboru oblast, predpisavati nam naš delokrog? Mi smo pa sami v srečnem položaju, da poznamo svojo nalogo tudi brez Hotéborovega pouka, ter smo tudi tako predrzni, da nas njegovo „očetovsko svarjenje“ le k smehu sili! Gospod Hotébor je pa tudi še premlad, da bi igral ulogo rajnega Palackega ali Bleiweisa, on nema prav nič odločevati, kako daleč sega naš delokrog, v kaj se smemo ali ne smemo vtikati, in kaj smejo ali ne smejo vedeti naši bralci! Mi se v slovenske prepire „vtikamo“ le tedaj, kedar se nam zdi, da bi isti vtegnili škodovati cele mu slovenskemu národu, katerega del smo tudi mi. Nasprotniki so nam do sedaj vedno kazali Karavanke, češ, onkraj teh nemate nič iskati! Zdaj pa pride še „Slovenec“ in nam ravno tako govori ter nas hoče vrhu tega osrečiti še s kitajskim zidom, da bi Slovenci na Koroškem, s tem obdani, prej poginili v bučečih valovih nemškega morja. Tako se v Ljubljani zida Slovenija!

Prazna je tedaj Hotéborova trditvev, da smejo pokrajinski listi pisati le o svojih pokrajinskih zadevah, in le samo Ljubljanski listi bi smeli pisati o splošnih slovenskih stvaréh! Tudi „Soča“ ni pisala samo o goriških národnih društvih, ampak o národnih društvih vse Slovenije in cele Avstrije. In če bi po njenem nasvetu vlada začela zatirati národna društva, jih ne bo samo na Goriškem, ampak veliko prej na Koroškem in Štajerskem. Kaj bi bilo, ko bi razpustila vse naše koroške posojilnice in podružnice sv. Cirila in Metoda? Ali bi mar to nas nič ne brigalo? In da to ni nemogoče, vemo iz tega, ker so že žandarji pozvedovali po knjižnicah Ciril-Metodove družbe; in ravno tako znani so večkratni naskoki naših nasprotnikov na družbo sv. Mohorja. Znano je tudi, kako naklonjen je naš deželni predsednik nemškim liberalcem. Ko bi ti in ž njimi vlada sama dobro ne vedela, da je tak pritisk v ustavni državi v sedanjem času skrajno nemogoč, ravnali bi se bili po želji stare „Soče“ že zdavnaj, in s kakim veseljem bi naši nemški liberalci sedaj, ako bi pričakovali od tega kaj uspeha, kazali „Sočin“ članek g. baronu Schmidtu, rekoč: „Evo! Slovenci sami želijo, da se razpusté njih národna društva!“ Tudi ni opravičeno, da Hotébor govori o „prepiru“. Saj prepira nobenega ni bilo! Začeti se zna še le zdaj, ako si bo g. Hotébor še dalje usojal, „Miru“ dajati ukore, katerih ni zaslužil, in ako se nam bo prepovedovalo (!) gojiti sočutje na nadloge celega slovenskega národa ter braniti njegove koristi in pravice. — Prav smešno je predpisovati, „kaj smejo naši bralci zvedeti in kaj ne!“ Naši naročniki niso samo na Koroškem, ampak tudi na Štajerskem, Kranjskem in Goriškem; torej imamo ne samo pravico, ampak celo dolžnost, pisati o vseh slovenskih razmerah. Sicer pa dohaja na Koroško tudi dosti drugih slovenskih listov, iz katerih naši Korošci zvejo za vse prepire v slovenskem taboru, in prazno bi bilo, ko bi jim mi tiste prikriivati hoteli. Naši Slovenci niso zabiti, in ker si od gg. župnikov „Slo-

venca“ izposojujejo, poznajo vse slovenske prepire že iz prvega vira. Da si bo „Mir“ s tem vedenjem škodil, kakor g. Hotébor pravi, ne verujemo. Dobili smo zaradi omenjenega članka mnogo priznanih pisem in to od duhovnikov iz Spodnjega Štajerja in celo iz Kranjskega, vrhu tega pa nekaj novih naročnikov ravno iz Goriškega. Nasproti temu pa smemo zatrditi, da si zna „Slovenec“ na Koroškem tudi spodkopati tla, ako bode napadal nas še večkrat tako nepremišljeno in brez vse potrebe, kakor je to storil že nekterekrti. Na Koroškem imamo mi stranko za seboj in take pisave naša slovenska duhovščina gotovo ne bode odobravalá in se Hotéboru tudi ne slepo pokorila. Sicer pa „Mira“ ne izdajamo v svoj lastni prid in dobiček, ampak le, ker ga je neobhodno treba; sreča je, da izhajamo skoro brez zgube; ko bi bila pa zguba, smo jo tudi pripravljene nositi s pomočjo drugih in pravih rodoljubov, kateri ne stojijo ne v strahu, ne v duševni odvisnosti g. Hotéborá, a so nam svojo podporo v slučaju zgube iz lastnega nagiba zagotovili. Urednika „Slovenčevega“ pa prosimo odpuščanja, da smo se prej oglašili za korist slovenskega národa, in da smo prej to povedali kar je za nami posnel g. Hotébor. Tem manj pa ima pravice, vsesti se na visoki prestol in začeti svojo razpravo: „Indocti discant...“ Drugokrat naj se ne postavlja na stališče „Quod licet Jovi, non licet bovi“; kajti svoje prednosti in pravice do prvaštva in nadzorstva čez druge urednike še ni dokazal.

Žalostno je, da se moramo boriti celo s prijatelji in somišljeniki. Potrebno pa je bilo, da se položaj razjasni. V principih, to je v glavnih načelih mora biti jasnost. Mi nemamo mržnje do nikogar. Če pa kdo vsvoji gorečnosti morda brez slabega namena v zmoto zabrede, dolžnost je vsacega slovenskega lista (in ne samo Ljubljanskih!), da zakliče: „Pazimo, da ne zaidemo!“ **Gregor Einspieler,** župnik in lastnik „Mira“.

LISTEK.

Zgodovina Pugačóvljevega punta.

(Spisal A. S. Puškin, iz ruskega preložil —o.)

(Dalje.)

Dogodek, ne manj važen, dal je temu povod. Mej Volgo in Jaikom kočevali so po neprezirnih astrahanskih in saratovskih stepih mirni kalmiki, prišedši s početka osemnajstega stoletja od kitajskih mej pod pokroviteljstvo Belega carja. Od teh dob so verno služili Rusiji, čuvajoči južne meje njene. Gospodska ruska, uporabljajoča njih preprostost in oddaljenost od središča vlade, začela jih je zatirati. Pritožbe tega mirnega in dobrega naroda niso prišle do višjega načelníštva, — zgubivši potrpljenje, sklenili so zapustiti Rusijo in zgovoriti se tajno s kitajsko vlado. Ker niso vzbujali suma, jim ni bilo težko pomakniti se prav do brega Jaika. Najedenkrat jih je prešlo trideset tisoč kibitk*) na drugo stran in potegnili so jo po kirgizki stepi proti meji prejšnje domovine. Vlada je hitela zadržati nepričakovani pobeg. Jaickej vojski je bilo dano povelje udariti za njimi, kazaki pa (razun čisto malega števila) niso poslušali in javno odrekli so se od vsake službe.

Tamošnji načelniki posegli so po strožjih sred-

stvih, da bi zadušili punt, pa kazni neso zamogle pomiriti razkačencev. 13. januarja leta 1771 zbrali so se na trgu, vzeli iz cerkve svete podobe in šli s kazakom Kirpičnikovim na čelu v dom kapitana gvardije, Durnova, ki se je nahajal v Jaickem gorodku v poslih preiskovalne komisije. Zahtevali so, da se ob službo denejo člani kancelarije in izplača zadržana plača. Generalni major Traubenberg jim je šel z vojsko in topi naproti, zaukazovaje raziti se, pa ne povelja njegova, ne opominjanja vojskeinega atamana niso imela nikacega uspeha. Traubenberg veli streljati — kazaki planejo po topih. Boj se je unel, puntarji so zmagali. Traubenberg je bil ubit pred vratmi svojega doma, Durnov ranjen, Tamboveov obešen, člani kancelarije posajeni pod stražo in na njih mesto postavljeno novo načelníštvo.

Puntarji so triumfovali. Odposlali so može v Peterburg, da bi objasnili in opravičili krvavi dogodek. Mej tem je bil poslan iz Moskve generalmajor Freiman zaradi pomirenja s četo grenadirjev in z artilerijo. Freiman dospel je pomladi v Orenburg, kjer je počakal odtok rek, in vzešši saboj dve labki poljski komandi in nekoliko kazakov, šel je proti Jaickemu gorodku. Tri tisoč puntarjev šlo je proti njemu. Obe vojski trčili sta sedemdeset vrst od mesta. Dne 3. in 4. junija bile so se vroče bitke, Freiman si je naredil pot s kartečami. Puntarji zbežali so v svoje hiše, pobrali žene in otroke in jeli pripravljati se čez reko Čagan, nameravajoči

bežati h Kaspijskemu morju. Freimanu, ustopivšemu koj za njimi v mesto, posrečilo se je udržati narod z grožnjami in opominanji. Za pobežnimi so poslali lovit jih in skoro vse so polovili. V Orenburgu postavila se je preiskovalna komisija pod predsedstvom polkovnika Neronova. Mnogo puntarjev je bilo tja odpravljenih. V ječah ni bilo zadosti prostora. Posadili so jih po najetih sobah in dvoriščih. Prejšnja kazaška ustava je bila razveljavljena. Načelníštvo se je izročilo jaickemu poveljniku podpolkovniku Simonovu. Zaukazano je bilo v njegovi kancelariji navzočnim biti vojskinemu starejšini Martemjanu Bodinu in starejšini (navadnemu) Mostovščikovu. Kolovodje punta kaznovani so bili s knutom*), Okolu sto štirideset ljudij poslanih je bilo v Sibirijo; drugi so bili oddani v vojake (ti so vsi pobežniki; ostali oproščeni in pripeljani k drugi prisegi. Ta stroga in neobhodna sredstva napravila so zunanji red, ali do miru ni bilo nade. „To še le bo!“ govorili so oproščeni puntarji: „Da mi kdaj Moskvo stresemo.“ — Kazaki so bili še zmiraj razcepjeni v dve stranki: v soglasno in nesoglasno (ali, kakor je ti besedi vojni kolegij prav dobro prevodil, v pokorno in nepokorno) Tajna pomenkovanja so se začela po stepnih prenočiščih in oddaljenih pristavah. Vse je prorokovalo novo puntanje. Pa predvoditelja ni bilo. Našel se je predvoditelj.

*) Bičem.

(Dalje prih.)

*) Na pol pokrit rusk voz.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 12. februarja.

Šolski referent pri češkem namestništvu namestniški svetnik Thekly je umirovljen. Povod njegovemu umirovljenju je premenjen politični položaj. Pričakovati je pa še več prememb mej uradničtvom na Češkem. 18 okrajnih glavarjev bode baje v kratkem prosilo za upokojenje, katero se jim bode takoj dovolilo. To bodo seveda le možje, ki Nemcem ne ugajajo. Na njih mesta pa pridejo drugi, ki bodo Nemcem povoljniji in najbrž tudi češčne umeli ne bodo. Kakor se kaže, da v mnogih okrajih na Češkem v kratkem ne bode mogel dobiti mesta uradnik, ki ne bode nemškega mišljenja. Če se znanje češčine še nikamor ne bode štel v greh, se mu bode pa vsekakor češko mišljenje.

„Moravska Orlice“ se tolaži s tem, da se bodo češki poslanci s Češkega nadalje ravno tako potegovali za moravske Slované, kakor so se dosedaj, da sporazumljenje narodnostij na Češkem glede moravskih Čehov položaja ni nič premenilo. Sporazumljenje narodnostij, kakeršno se je dognalo na Češkem, se bode v kratkem raztegniti moralo na Moravsko in Šlezijo. Nam se dozdeva, da je to je slaba tolažba. Ko bi Čebi iz kraljevine tudi hoteli, ne bodo mogli ničesar za Moravce doseči, kajti sedaj, ko so zadovoljni Nemci na Češkem, se vladi ne bode več zdelo potrebno tako ozirati se na češke zahteve. Pri konferencah na Dunaji je bil pravi čas, da bi bili češki vodje zahtevali, da se sprava raztegne tudi na druge dežele, kodar biva po več narodnostij. Kar so pa češki odposlanci na Dunaji zamudili, se ne bode dalo z lepo popraviti.

Vnanje države.

Črnogorci, bivajoči v Srbiji, so sedaj pod varstvom ruskega poslanika. To pa nema posebnega pomena, ker ni nič redkega, da kaka država opravlja diplomatične posle v kakem kraju za drugo. Tako Rusija zadnja leta v Sofiji zastopa nemški generalni konzul. Črnogorci, ki so se pa izselili v Srbijo, pa neso pod varstvom ruskega poslanika, ker sta se Črnagora in Srbija bili že naprej dogovorili, da postanejo srbski podložniki, ko se naselijo v Srbiji.

Od bolgarske vladne strani se sedaj nakrat zatrjuje, da zarota majorja Panice ni tako velikega pomena, kakor nekateri listi hočejo vedeti. Toliko častnikov ni vanjo zamotanih, policijski načelnik v Sofiji ni nič kriv, knez se ni mislil odpovedati. Koliko je takim vladnim oporekanjem verjeti, je znano. Če je major bil tako malo nevaren, zakaj sta dva ministra bila navzoča pri aretovanju. Če je Sofijski policijski načelnik nedolžen, zakaj so tako hiteli zameniti ga z drugim. Saj je Stambulov vedel, kako se bo njegovo odstranjenje v sedanjem trenutku tolmačilo. Če svoji nalogi ni bil popolnoma kos, lahko bi ga bili kdaj pozneje zamenili. Da pa taje, da se knez ni hotel odpovedati, to je pa čisto naravno. Zgubil bi vso veljavo pri narodu, če bi se zvedelo, da je pri prvi nevarnosti jo hotel potegniti. — Panico in nekatere pristaše njegove so že degradovali in je izročili civilnemu sodišču, da jih bode sodilo. Menda so se bali, da bi jih vojaško sodišče ne osvobodilo. — Govori se pa, da mej zarotniki ni bilo jedinstva. Večina se je Panice posluževala le kot orodja in nameravali so ga odstraniti, ko bi bili pregnali Koburžana. Zarotniki so baje bili v zvezi s Karavelovom in Nkoforovom, katera dva sta mislila, da bi utegnil biti major Panica ovira sporazumljenju z Rusijo in sta torej naglašala, da ga bode trebalo odstraniti.

Umrl je član ruskega državnega sveta Peter Aleksandrovič Valjev. Pokojnik je pripadal stranki zapadnjakov in je opravljal razne visoke državne službe. Rojen je bil leta 1815. V šestih dvajsetem letu je stopil v državno službo. Posebno si je prizadeval, da so se osvobodili kmetje in uvela zemstva. Dotične naredbe je z veliko odločnostjo izvel sam kot minister notranjih zadev. Staroruska konservativna stranka mu je pa vedno nasprotovala. Posrečilo se jej je bilo izvititi mu iz rok ministerstvo notranjih zadev. Pozneje bil je nekaj časa minister državnih posestev, 1880. leta pa predsednik ministerskega komiteta. Poslednja leta je bil državni tajnik in član državnega sveta ter se je jako malo slišalo o njem.

Pri otvorenju borze za blago v Mansu je minist. predsednik francoski zatrjeval, da je program sedanje vlade proučavati narodnogospodarske in socialne probleme. Sedanji čas je za proučavanje tacihi vprašanj jako ugoden, kajti dežela je mirna. Glede carinske reforme se je izrekel Tirard, da ne gre za uveljavljanje abstraktnih teorij, temveč treba napraviti ravnotežje mej raznimi interesi s tem, da se skuša vse jednako zadovoljiti. To je gotovo težavna naloga, pa se da vendar povoljno rešiti, če le ne manjka dobre volje. Agitacije glede carinskega vprašanja zde se ministru pretirane. Vse treba dobro in mirno preudariti in se ne udati nobeni strasti, kajti ta stvar je jako zamotana. Dokler bode imela zaupanje zbornice, bode vlada vestno vršila svojo nalogo, pospeševala slogo in jedinstvo. Sodelovanje poslednjega jej je povoljno, kajti želi zjedinenje in slogo vseh Francozov. Opo-

rekal je pa ministerski predsednik, da bi bila kaka nasprotja mej ministri.

Braziljska začasna vlada se boji neredov pri volitvah in je zatorej sklenila pomnožiti vojsko za 10.000 vojakov. Fonseka čuti, da se mu tla majo pod nogami. Sicer ni pričakovati, da bi narod obnovil cesarstvo, a sedanjo vlado bode pa skušal zameniti z drugo. Fonseka pa hoče poskusiti z vojaško silo obdržati se še nekaj časa na krmilu.

Dopisi.

Iz Srednje Dolenjske dne 9. februarja 1890. (Popravljanja potrebni klanci na državni cesti Ljubljana-Novo Mesto Zloglasni Bogenšperk.) Da se dosedaj za Dolenjsko v obče od strani države veliko premalo stori, to je vsakemu gotovo dosti znano, ki biva ali se vsaj zanima za Dolenjsko. Da se nas le z obljubami tolaži vedno, kakor dobite železnico, uravnajo se Vam državne ceste, vode in dr., s tem nam je Dolenjcem v resnici malo pomagano; kajti obljube ostanejo večinoma le obljube; ter postanejo redko kedaj uresničene ali spolnjene; na nje se čestokrat pozabi kot na lanski sneg.

Torej za obljubami naj bi vselej sledila tudi dela!

Res z velikim zadovoljstvom in s srčno zahvalo pripoznamo Dolenjci, kar je država nam popravila državnih cest v zadnjem času; kakor je to Vaš dopisnik z Dolenjskega dne 24. januarja t. l. opisal, n. pr. preložitve strmih za voznika in potnike neznošnih Gorjancev itd.

Vender kaj za srednjo Dolenjsko se redko kedaj kaj čuje, da bi se učinilo. Da ne ponavljam, kar je že rečeni č. g. dopisnik opisal, naj pripomnim le nekaj opazek za manjše, krajše pa jako za voznika težavne klanca, mej Trebnjem in Višnjogoro, na katere se na naše preveliko začudenje še premalo ali celo nič ne čuje, da se država ozira; akopram bi se imenovani klanci z malimi troški dali popraviti in popolnoma urediti.

Rekel sem, da hočem sedaj govoriti o klancih mej Trebnjem in Višnjogoro oziroma Ivančno gorico, kajeri so prepotrebni, da bi se jih naši državni poslanci gg. Hren, Klun in Šuklje v zboru državnem zboru prilično bolj resno spominjali, ter tako skrbeti in pripomogli, da bi se tudi za ta del Dolenjske kaj storilo.

Naj prvo navedem, da bi se naj klanec nad Brezo in strmi Rajtelčev v obliži Trebnjega dal s tem popolnoma odstraniti, da bi se državna cesta preložila na okrajno cesto; in sicer naj bi v Dolgih duleh pred Rajtelčevem klancem zapustila državna cesta svojo mer, ter šla na dobro vzdržano okrajno cesto vodeča čez Veliko loko in dalje vasi tako, da bi se z državno cesto zopet nad vasjo Zidaničnost spojila ali združila.

Ker je sedanja okrajna cesta v dobrem stanu in že precej široka, bi z malo razširitvijo in popravo; ter z preložitvijo neznahtnih klančkov ali kakor jih Dolenjci „pikelci“ nazivljajo bila cesta skoro popolnoma ravna.

V Zatiškem sodnim okraji so tudi znatni če tudi kratki klanci, ki so preložitve zelo zelo potrebni ter bi tudi oni ne prouzročevali velikih stroškov državi, vender bi bila poprava neprecenljive vrednosti za potujoče ljudstvo.

Taki klanec ali „pikelc“ je od jedne strani Radohove vasi nazivljen Radohovski klanec, od druge strani pa Brezovski klanec. Ta dva bi se prav lahko popolnoma s tem odstranila, da bi se cesta preložila, tako, da bi sedanja državna cesta, svojo mer pri kovačnici pod Jakošem pri Pljusk zapustila; ter se za vasjo Radohova speljala na Poljsko pot ali občinsko cesto nazivljeno, ter po tej do sv. Roka, ondi pa zopet naravnost čez državno cesto proti Št. Vidu poleg Zatišine do znamenja in kovačnice Kristofove po sedanji okrajni cesti (katera je kot taka potrjena vender na veliko čudo menda še od cestnega odbora Zatiškega ne vsprejeta v njeno oskrbovanje, kar se iz vzdrževanja da soditi) od tam dalje proti zahodni strani po sedanji kolovozni poti nad Korenom na Glagovici zopet na državno cesto. Ta preložena cesta od sv. Roka do Korena, kakor gori povedano, bi bila popolnoma ravna; ter bi s tem bila dva prav strma in huda klanca, to je „sv. Rok-Omotice“ popolnoma, reci popolnoma odstranjena. Le čuditi se je, da se to že ni zgodilo do sedaj, ker bi cesta šla prav malo na okoli, pa čisto po ravnem!

Konečno naj še jedne okrajne potrebe navedem, ter to je, da se klanec kratek pa silno strm Studenec pri vasi jednacega imena, prej ko mogoče tudi odstrani s primerno preložitvijo.

Zloglasni Bogenšperk, ki se je po novi cestni deželni postavi vsprejel — na papirji mej deželne ceste — je še vedno tak — da še veliko slabši, nego je včasih bil; kajti v zadnjem času je tako zvožen vsled voz, ki hrastovce na Litijo vozijo, da se kmalu ne bo možno več voziti po njem.

Ker je cesta Pljuska Bogenšperk-Litija mej deželne ceste ušteda, nadjamo se za trdno, da se že to spomlad kaj ukrene; kajti vender ni častno, če bo deželna cesta taka, kakor je bila okrajna; kajti ime na poterpežljivem papirji nam nič ne pomore, če se od strani dežele djanjski na lici mesta t. j. v Bogenšperku nič ne stori.

Veliko bi bilo boljši, če se ne misli kmalu ali takoj popraviti, da se za promet in vsako vožnjo zapre. x+y.

Iz Velikih Lašč 10. februarja. [Izv. dop.] Sveti očaki menda neso željneje pričakovali in Boga prosili prihoda odrešiteljevega nego mi Dolenjci naše železnice. Občno se je zatrjevalo, da čim dalje se odklada s to zgradbo, tem rapidneje se nam približuje gospodarstveni propad in uničenje Dolenjske. V čem da je ta trditve opravičena in je-li potrebno še drugih ter katerih činiteljev, da se odvrne ista istinita pogibelj, ne bodem tu razpravljati. Danes mi je zabeležiti novico, da se je naša želja primaknila svoje izpolnitvi za nepričakovano velik korak.

Državni poslanec prof. Šuklje je, naprošen od Ljubljanskega konsorcija, sklical v vseh večjih krajih, ki so interesovani pri dolenjske železnici, shode občinskih zastopnikov in zasebnih interesentov, da je pouči o važnosti železnice, jim razjasni stališče vlade in konsorcija ter vsprejemlje pravomočne obljube, kako hočejo materijalno podpirati konsorcij. V Velikih Laščah bil je tak shod dne 9. t. m. Zbralo se je nad 150 oseb vseh stanov, največ kmetov in zastopnikov občin. Gosp. poslanec razjašnjeval je zbranim v obširnem govoru, podprtem z mnogimi praktičnimi primerami, katerih koristij smeje dolenjske občine pričakovati od železnice. Pouzdignil se bode promet z ljudmi in blagom. Prihajalo bode mnogo tujcev v naše kraje in ž njimi zaslužek in denar. Robo, katero moramo sedaj uvažati za visoko vožnino, uvažali bodemo potem ceneje, ter dokaj prištedili. Svoje pridelke, katere moremo sedaj le za visoko vožnino izvažati ali celo ne, izvažali bodemo potem lahko in ceneje ter zopet na te strani pridobili. Mnogo rečij, ki sedaj vsled drage vožnjine nemajo nobene vrednosti, zadobile bodo potem vrednost in odprli se nam bodo novi viri dohodkov. Propala velika obrtnija bode zopet oživela in dajala mnogim kruha — sploh, sedaj siromašno gmotno stanje naše strani bode se zboljšalo in ubogi dolenjski trpin bode zopet prosteje dihal in se svojega življenja veseliti mogel.

Nikdar pa bi se ne našel konsorcij, ki bi brez vladne podpore hotel graditi nam železnico. Odvisno je torej od vladne dobre volje ali se nam izpolni želja ali ne. Gospod trgovinski minister pa je tega mnenja, da naj Dolenjci de ja nski dokažejo, da jim je železnica tako živo potrebna in pogoj obstanka in sicer na ta način, da sami po svojih močeh za železnico kaj storijo. Občine naj brezplačno odstopijo svoj za železnico potrebni svet, naj dajo zastoj na občinskem svetu ležeč kamen in pesek, kar se ga bode pri gradnji potrebovalo, pojedinci naj ne stavijo pri odkupu zemljišč previsokih zahtev — občine naj pomorejo tudi z denarjem tem potom, da kupijo primerno število glavnih delnic, ali jamčijo s kakim letnim doneskom obrestovanje delniške glavnice itd.

V tem zmislu govoril je gosp. poslanec prav zanimivo pazljivim svojim poslušalcem in ko je končal — pridobljeni so bili vsi za sklep — da se mora v govornikovem zmislu storiti, kar je največ mogoče. Mnogim je potem gosp. poslanec v nadrobem razgovoru razjašnjeval to in ono. Očividno zadovoljni so bili razhajajoči se možaki.

Interesovani občinski zbori zborovali bodo tekom tega tedna in kakor pričakujemo storili najboljše sklepe. Danes je shod v Ribnici, jutri v Sodražici in Dolenji vasi, v sredo v Kočevji. Svoji m dolenjskim rojakom pa svetujem iz srca: Sedaj, ko je stvar prišla v tek, skrbite, da se vsled Vaše malomarnosti ali celo nedoumne mržnje pojedincev ne ustavi — ker bi potem morebiti zaspala za vselej,

Domače stvari.

— (Konfiskacija.) Poslednjo številko „Mira“ zaplenilo je bilo c. kr. državno pravdnštvo zaradi uvodnega članka: „Šolski razgovor v dežel-nem zboru“, v katerem je bil govor o zadržanji dež. predsednika barona Schmidt-Zabiérowa v zadevi slovenskih šol na Koroškem.

— (S Ptuj) se nam piše: Narodno čital-nico na Ptuj in „Slovensko pevsko društvo“ zastop-al je pri Trstenjakovem pogrebu č. g. o. Alfonz Svet, ki je položil za narodno čitalnico tudi venec na krsto. Da ni železnična zveza z Dolenjim Drav-berkom tako neugodna, bilo bi se gotovo več gos-podov pogreba udeležilo.

— (Občni zbor podružnice avstrijske družbe „Belega križa za Kranjsko“ v Ljub-ljani) bode 27. februarja t. l. popoldne o petih v prostoru društva „rudečega križa“, v vladnem pos-lopji na Bregu, v I. nadstropji in se p. n. člani na ta zbor uljudno vabijo. Dnevni red: 1. Poročila predsedstva; 2. poročilo in računski sklep za leto 1889; 3. volitev funkcionarjev; 4. Razni predlogi.

— („Sokolova maskarada“) pustni terek odlikovala se bode posebno z nastopom akrobatov na „bradlji“ posamezno, v skupinah z dvojico, trojico, četvorico in petorico. Najzanimivša točka je gorostasni „Eiffelov stolp“.

— (Slovensko delavsko pevsko druš-tvo „Slavec“) vabi najuljudneje na maskarado pustno nedeljo dne 16. februarja 1890 v prostori-h čitalnične restavracije. Začetek ob 7. uri zve-čer. Svirala bode vojaška godba domačega peš-polka. — Ustop dovoljen je le proti izkazu vabila na dotično ime in sicer po teh cenah: Za člane po 30 kr., za nečlane preje kupljene ustopnice po 50 kr., zvečer pri blagajnici po 60 kr. Ustopnice se bodo dobivale v nedeljo 16. februarja od 10. — 12. ure popoldne in od 2. — 5. ure popoldne v čitalnični restavraciji. — Najlepša in najkarakterističnejša moška in ženska maska prejmeta da-rilo. — P. n. prijatelji društva, kateri se žele ude-ležiti maskarade, a niso prejeli vabila, blagovole naj se oglasiti v „Narodni Tiskarni“, pri predse-dniku g. Ign. Valentinčiči na sv. Petra cesti, v brivnici g. A. Gjud-a na Kongresnem trgu in pri g. J. Zalazniku na Starem trgu.

— (Dolenjski rojaki na delo!) Sedaj, ko se je po večletnem trudapolnem delu in priza-devanji posrečilo, na ugodni tir privedi za celo Do-lenjsko prevažno vprašanje, je tudi naša sveta dolž-nost, da konzorcij (društvo za zgradbo dolenjske železnice) nesebično in po največji možnosti podpi-ramo. Naš vrli in neumorni g. ces. svetnik Janez Murnik — kateri je duša temu konzorciju — bil je v minolih tednih dvakrat na Dunaji ter se je ondu z g. baronom Žvegeljom in g. državnim poslancem prof. Šukljejem na merodajnih mestih odločno potegoval, da vender jedenkrat vlada kaj za Dolenjsko stori. Deloval je na to, da bode vlada že v letošnjem zasedanji državnemu zboru predlo-žila zakon o zgradbi dolenjske železnice in tudi sama to prevažno podjetje denarno podpirala. — Kakor se vidi, hoče vlada povoljno podpirati, kajti bode vzela za tri milijone, mogoče tudi še več delnic, a zahteva pa, da tudi interesenti sami kaj store v dosego tega prevažnega namena. Torej le od interesentov je zavisno, ako bode zakon že v tem zasedanji državnemu zboru predložen, kajti vlada odločno zahteva, da interesente tudi sami to podjetje podpirajo in sicer s tem: 1. Da občine brezplačno prepuste od srenjskih pašnikov za že-leznico potreben prostor. 2. Da iste skrbe, da se bodo za železnico potrebna zemljišča po najnižji ceni kupila (najbolje je, ako občine takoj ožje od-bore volijo, ki naj bi potem vrednost zemljišč ce-nili). 3. Da bodo občine na srenjskih tleh nahaja-joče se kamenje in pesek brezplačno temu podjetju prepustile, pri posameznikih pa uplivala, da bodo kamenje in pesek brezplačno kopati pustili. 4. Da vsaka občina sklene nekoliko glavniških akcij kupiti in za to bi pobirala po 2—5% doklade na direktne davke in 5. Da se tudi posamezniki (č. g. duhov-niki, graščaki, premožnejši meščani, tržani in va-ščani) zavežejo po jedno ali več delnic ob svojem času kupiti ali pa vsaj z brezplačnim dovažanjem raznega materiala podpirati. Na ta način zidali so na Gorenjem Avstrijskem takozvano „Kremsthal-Localbahn“, na ta način zidali bodo prihodnjo spomlad železnico iz Radgone do Ljutomera, na ta način nameravajo graditi železnico iz Celja do Šo-

stanja (za kar je samo okrajni odbor Celjski skle-nil za 40.000 gld. delnic kupiti) in jedino le na ta način mogoče je tako potrebno dolenjsko železnico graditi in tako našo lepo Dolenjsko gotovega pre-pada oteti. Torej, bratje Dolenjci, na noge, na delo! Župani sklicujte takoj občinske seje, shode in na-znanite dotične sklepe vsaj do 5. sušča (marca) l. l. deželnemu odboru v Ljubljani. Dolenjski.

— (Iz Postojine) se nam piše: Po vseh naših krajih vlada huda revščina, ker je bila lan-ska letina tako neugodna. Tolike bede menda še nikdar ni bilo na Notranjskem. Ljudje nemajo niti krompirja, da bi sebe in svoje redili. Kvintal krom-pirja stoji štiri goldinarje, a še za to ceno ga je jako težko dobiti.

— (V Gradiški) umrl je tamošnji deka-nijski upravitelj in dušni pastir v kaznilnici g. Ja-kob Bizjak, 52 let star. Zadel ga je kap.

— („Popotnik“) Časopis za učitelje in prijatelje šole. Glasilo „Zaveze slovenskih učiteljskih društev v Ljubljani“ ima v 3. št. nastopno vsebino: Nekaj o pravorečju našega jezika s posebnim oziranjem na ljudskošolske potrebe. — O vpraš-anju pri pouku. (Frančišek Vrečko.) — O lepo-znanstvu. Piše Ivan Klemenčič. — Slovstvo. — Društveni vestnik. — Dopisi in druge vesti. — Raznoterosti. —

— (Plesni venček c. in kr. podčast-nikov) tukajšnjega vojaštva bil je včeraj zvečer v salonu kazinske restavracije. Prekoračil je meje si stavljene, kajti iz ponižnega venčka postal je pravi „bal“. Salon so podčastniki domačega pešpolka prelepo okrasili, posebno elegantno reprezentovala se je tribuna za patronesse, gospe častnikov doma-čega pešpolka, ki so prišle v jako bogatih in ukus-nih opravah. Plesni prostor krasile so podobe cesarja in cesarice, posebno pa podoba presvetlega cesarja v naravni velikosti na konji. Obisk plesa je bil izredno mnogobrojen. Gotovo nad 150 gospej in gospodičen bilo je navzočnih, nič manj pa ne-umornih plesalcev, v prvi vrsti iz domačega peš-polka. Ples so počastili gg. podmaršal vitez Keil, general Schilhavsky, polkovnik vitez Gari-boldi, vsi štabni častniki Kuhnovega polka in topničarstva, vladni svetnik Globočnik, finančni vodja g. Plahky, ces. svetnik Murnik, okrajni glavar Mahkot itd. Ples je trajal do ranega jutra.

— (Prememba v posesti.) Gosp. Karol Ka všek, trgovec v Ljubljani, kupil je od Kural-tovih dedičev graščini Smuk in Turn pri Semiči za 50.800 gld. Graščini obsezata razven polja in vi nogradov še 800 oral gozda.

— (Oznaniilo.) Posojilnica v Črnomlji, „registrovana zadruga z neomejeno zavezo“, imela bode svoj redni občni zbor dne 2. marca t. l. ob 3. uri popoldne v posojilnični sobi v Črnomlji z naslednim dnevnim redom: 1. Poročilo ravnatelja o delovanju posojilnice. 2. Predlog računa za 1889, nasveti in sklep o razdelitvi čistega dobička. 3. Vo-litev načelstva in pregledovalcev računa za prihodnjo dveletno dobo. 4. Nasveti. K udeležitvi vse društ-venike uljudno vabi načelstvo.

— (Pevsko društvo „Zarja“ v Rojanu) vabi na domačo zabavo v prostorih gostilne g. Ma-tije Bole v Rojanu v nedeljo dne 16. svečana. Za-četek ob 6. uri popoldne. Ustopnina: 40 nvč. za osobo, sedeži po 10 nvč. Radodarnosti se ne sta-vijo meje. Vspored veselice: 1. Godba. 2. I. Mi-lakovič: „Bojna pjesma“, poje zbor. 3. Ruska (na-rodna): „Sarafen“, dvospev, izvršujeta gospica F. in šestletna deklica. 4. Godba. 5. Stritar: „Orest“ kos tragedije, izvršuje g. B. 6. Hajdrih: „V slad-kih sanjah“, čveterospev. 7. T. Šamberk: „Ultra“, veseloigra v jednom dejanji, izvršujejo domači dile-tantje. 9. B. Ipavic: „Domovini“, poje zbor. 10. Ples in prosta zabava.

— (Promet v Trstu.) Pretekli mesec je došlo v Trst po južni železnici 468.485 kv., po državni železnici 76.534 kv. na vozeh 72.126 kv., vkupe 617.145 kv. blaga. Uvozilo in izvozilo se je torej 1.000.060 kv. blaga, za 78 602 več, nego v istem meseci lanskega leta.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sofija 11. februarja. Akoravno so Pa-nico in tri častnike izročili civilnemu sodišču, pridejo vender pred vojno sodišče, katero se snide v 14 dneh. Zatožencem odvzeli so na-ramnice (epaulette), ker so zakrivali veleizdajo. Postopalo se bode proti njim s skrajno stro-gostjo zakona.

Pariz 11. februarja. Ministerski svet se je nekda bavil s predstojajo obravnavo proti vojvodi Orleanskemu. Princa bodo poslali v kaznilnico na deželi in ravnali ž njim, kakor s političnim jetnikom.

London 12. februarja. Otvoritev par-lamenta. Prestolni govor konstatuje prijateljske vnanje razmere, obljubo Portugalske, da bode svoje vojaštvo iz angleških naselbin odpokli-cala in stalno boljšanje razmer na Irskem.

Lizbona 12. februarja. Danes, ko je baš mesec dnij preteklo, odkar se je izročil angleški ultimatum, so vse prodajalnice na pol zaprte. Razna zasebna društva spustila so za-stave na pol jambore. Uradni list objavlja de-krete, s katerimi se vlada pooblašča, da po-popolni utrdbe Lizbonske, da za oboroževanja utrdb s kanoni, za nakup torpedov in torpe-dovk, za reorganizacije vojske in mestne straže v Lizboni in Oportu, za nakup štirih križark in štirih topnjač in za zgradbo dveh plavajo-čih dokov, izdaje obligacije za pokritje tro-škov, za deželno obrambo pa napravi specialni zaklad.

Razne vesti.

* (Tekmovanje za razstavo) Novi York in Chicago se poganjata, kje bode razstava l. 1892. V Novem Yorku se je za razstavo nabralo zasobnih doneskov 5 milijonov dolarjev in 10 milijonov je pa dovolila država. Za razstavo v Chicagu se je pa nabralo 10 milijonov dolarjev, 5 milijonov je pa dovolil državni zastop illinojski. Na obeh straneh imajo torej za razstavo pripravljenih po 15 milijo-nov in zatorej se ne ve, kje da bode.

* (Visoka starost) V Ottensenu blizu Hamburga živi 105 letni urar Göring. Doma je iz Švice. Nedavno je bil še tako čvrst in je tako dobro videl, da je lahko popravil najmanjšo žensko uro. Zadnje mesece pa močno hira. 28 letni mladenič bil je s francosko vojsko pod Napoleonom v Rusiji. Göring je precej izobražen in še sedaj lepo piše.

* (Odveljo je iz blaznice.) V Franklinu Canntu-ji se je zdravniški asistent državne blaznice zaljubil v 19 letno blazno jako lepo mis Hattie Green. Ta ljubezen je kaj ugodno uplivala na du-ševno stanje mlade gospice, zato je tudi ravnatelj bolnice ni oviral. Neko noč je pa mladi zdravnik izgubil s svojo blazno ljubico. Gospica je naznanila v pismu nekemu svojemu sorodniku, da je ozdra-vela ter hrepeni po svobodi. Ko se bode omožila in bode samostalna ter si pridobi spričevala zdrav-nikov, da je zdrava, bode se že predstavila svojim soroda kom. Omenjena gospica je brez starišev in je podedovala veliko premoženje, katero upravljajo sorodniki njeni.

* (Na maskaradi.) Čudno, a po vsem iz-virno idejo imela je žena nekega mesarja Berolin-skega. O času, ko se prične vzbujati duhovi iz grobnega spanja, ob 11. uri odprli sta se duri dvorane in štirje krepki možje prinesli so v dvorano rakev in so jo položili na tla. Rakev imela je stekleno pokrivalo in pod pokrovom ležala je graciozno gospa mesarica v kratkej z dragoceno kožuhovino obroblinej obleki, z mirtnim vencem na glavi in belo krinko na obrazu. Celo uro ležala je lepa maska tako, in stoprav, ko je polnoč odbila in se je pričelo demaskovanje, izstopila je iz čudnega le-žišča vsa mokra od znoja. Gospa mesarica, katero so občudovali in zijali manj zaradi lepote, kakor zaradi izvanredne vztrajnosti, hotela je poosobiti v sebi lepo „Snegulčico“ v zadnjem aktu.

* (Čudna ženitev.) V Villafranki v Lom-bardiji vzjel je te dni jedva sedemnajstletni zidarski pomočnik Fortini šestdesetletno vdovo. Roditelji se niso upirali ženitvi mladoletnega otroka in zvršila se je čisto postavno. Po noči po poroki pa se je zbralo nekaj mestnih mladeničev in napravilo sreč-nemu paru strašno mačjo godbo.

* (Pri nekej svatbi) v Gorenji Šleziji je osemnajstletni mladenič, ki je jako podoben sestri svoji, deklamoval neko pesem v ženskeje obleki, Star gospod je poizvedel, kdo da je mlada dama. Drugi dan dobi prava gospica že nežno pismice starega gospoda, v kaerej jo prosi, da bi se na določenem kraju sešla. Brat je v sestrični obleki res šel na dotični kraj, katerega je stari gospod ozna-čil. Tu je starec mu odkril svojo ljubezen. Drugi dan je pa gospica zopet dobila pismo, na katero mu je odgovorila, da nema nič proti temu, če vzame njenega brata. Lahko si mislimo, kako nevoljen je bil stari gospod zaradi zmote svoje.

* (Konec konkubinata) Strugarski po-močnik Karol Kuncsel in kuharica Marija Brug v Aradu sta že dolgo časa živela v konkubinatu. Dne 4. t. m. kuharica vračajoča se iz trdnjave, kjer je služila pri višjem častniku, sreča svojega ljubčka in mu je začela očitati, zakaj da nič ne dela. Domu prišedši z ljubčkom, je pa videla, da jej je on pro-dal vso posteljno opravo. Zaradi tega je jela jokati. Ljubček jo je tiho poslušal, izvlekel revolver in ga sprožil na njo. Ona je s težavo se privlekla do stopnic, kjer se je zgrudila, ker jej je odteklo

že preveč krvi. Ljudje so slišavši jok prihiteli, a našli so vrata sobe zaprta. Ko so ulomili, ležal je Kuncsel sredi sobe mrtev, kajti sam se je ustrelil.

Za vnanjo porabo. Bolečine udov, protinske in revmatične boleznin in vsakovrstna vnetja se z gotovim uspehom ozdravijo z Moll-ovim „Francoskim žganjem“. Steklenica stane 90 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar, c. in kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 6 (55-1)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

10. februarja: Janko Kavčič, uradnik banke „Slavije“, 30 let, pred Škofijo št. 21, za jetiko. — Leopold Feldstein, gostac, 29 let, Kravja dolina št. 21 za bramorico. — Anton Porenta, čevljar, 58 let, Karlovska cesta št. 22 za krvavenjem pluć. — Jožefa Zupan, delavka, 23 let, Reber št. 6, za jetiko.

11. februarja: Helena Kodrič, tkalčeva žena, 54 let, sv. Petra cesta, št. 24 za jetiko — Ivan Kump, gostac, 40 let, Kravja dolina št. 11, za mrtvoudom na možganih.

Tržne cene v Ljubljani
dne 12. februarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 66	Špeh povojen, kgr.	— 68
Rež,	5 —	Surovo maslo,	1 —
Ječmen,	4 55	Jajce, jedno :	— 24
Oves,	3 16	Mleko, liter	— 8
Ajda,	5 —	Goveje meso, kgr.	— 58
Proso,	4 55	Telečje	— 60
Koruza,	4 50	Svinjsko	— 56
Kroupir,	2 90	Kostrunovo	— 36
Leča,	11 —	Pišanec.	— 55
Grah,	10 —	Golob	— 20
Fizol,	8 —	Seno, 100 kilo.	2 23
Maslo,	1 05	Slama,	2 50
Mast,	— 71	Drva trda, 4 met.	6 90
Špeh frišen	— 56	„ mehka, 4	4 25

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
11. febr.	7. zjutraj	741.0 mm.	—3.4° C	m. vzh.	d. jas.	
	2. popol.	741.0 mm.	—1.2° C	m. vzh.	d. jas.	0 00 mm.
	9. zvečer	740.9 mm.	—3.0° C	m. vzh.	obl.	

Srednja temperatura —2.5°, za 2.1° pod normalom.

Dunajska borza
dne 12. februarja t. l.
(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	83.80	88.95
Srebrna renta	88.95	89. —
Zlata renta	110.50	110.60
5% marcna renta	101.95	102. —
Akcije narodne banke	932. —	932. —
Kreditne akcije	321. —	322.25
London	119.05	119. —
Srebro	—	—
Napol.	9.41 1/2	9.42
C. kr. cekini	5.58	5.59
Nemške marke	58 12 1/2	58.02 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	75
Ogerska zlata renta 4%	103	45
Ogerska papirna renta 5%	99	25
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117	50
Kreditne srečke	100 gld.	182
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	167
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—

Zahvala.

Pri tako zgodnji, jako bolestni izgubi našega presrečno ljubljenega sina, oziroma brata, svaka in strijca, gospoda

Rajmunda Wascher-ja

knjigovodje kranjske hranilnice

došlo nam je toliko dokazov iskrenega in srčnega sočutja, da se čutimo dolžne, izreči za to, kakor tudi za lepe darovane vence in mnogobrojno udeležitev pri pogrebu, zlasti ravnateljstvu in gospodom uradnikom slavne kranjske hranilnice, kakor tudi vsem cenjenim prijateljem in znancem svojo najodkritosrečnejšo zahvalo.

V Ljubljani, dne 12. februarja 1890.

(123) **Žalujoci ostali.**

Prodajalnica

kakor tudi

stanovanje v hiši št. 9 v Črnomlju odda se takoj v najem.

Natančneje pri posestnici Mariji Plešec v Črnomlju h. št. 9. (116—2)

„SLOVANSKI SVET“

ki izhaja 10. in 25. dne na 16 straneh v Ljubljani, začne med drugim kmalu priobčevati temeljite razprave:

O slovenskem državnem in o slovenskem pravu na cerkvenem polju.

„SLOVANSKI SVET“ stoji celoletno 4 gld. in četrtletno 1 gld. (91—4)

Spricjevala slavnostnih zdravnikov. Novo racionalno zdravljenje. Neškodljivo, brez zdravil.

Vsem bolnim na živcih

priporoča se toplo 21. izdaja izšle brošure

Romana Weissmann-a:

Ueber Nervenkrankheiten und Schlagfluss, Vorbeugung und Heilung.

(118) Dobiva se zastoj v lekarni J. Svobode v Ljubljani.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zobozdravnik
AVGUST SCHWEIGER

ordinuje vsak dan od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne.

Stanuje (908—31)

v hotelu „Pri Maliči“, II. nadstropje, št. 23.

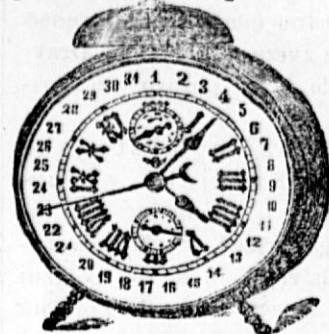
Nova neprekosljiva Pariška plomba, priznana od avtoritet za najboljšo, zobem jednake barve ter nadomesti svojej trajnosti zlato plombo.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Visoka provizija in mesečna plača

pri poverljivi delavnosti. Brez rizike in kapitala si spretni in pridni prodajalci in agenti s prodajo zasnobnikom kakega predmeta, ki se lahko spečava, lahko zaslužijo na mesec 150—200 gld. — Ponudbe naj se pošiljajo na trgovsko pisarno „La Confidentia“ v Budimpešti. (121—1)

Cena gl. 3.75 S koledrom gl. 4.75

Američanska uraz budilom

na sidro s po noči svetečo cifernico. Visokost 18 cm, s pniklenim kovinskim okrovom.

MAYER-jeva tovarniška zaloga ur. Dunaj, I., Bauernmarkt 12.

Če se vzamejo tri ure, pošljejo se franco na vsako poštno postajo. (120—1)

Srbske narodne pesmi

o boju na Kosovem.

Iz zapuščine

Ivana Mohorčiča.

V Ljubljani.

Založil Dragotin Hribar. — Tiskala „Narodna Tiskarna“ 1889.

Knjižica bode gotovo vsakomu, ki se zanima za sbrate Srbe in njih pesem, dobro došla.

Dobiti je v „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani za ceno 30 kr., po pošti 32 kr.

Bratom „Sokolom“,

kateri si želé omisliti plašč ali obleko, naznanjam, da bodem izdeloval po sledečih cenah:

Plašč iz lodna po 10 gld. Hlače in surko po 10, 12, 14 in 16 „

Kdor hoče imeti lepo in po nizki ceni zgotovljeno obleko, naj se blagovoli oglašiti pri meni. Na zdar!

ALEKSIJ EKAR,

tkrojač,

(110—2) Sv. Petra cesta št. 17.

A. KORSIKA

Glavna prodajalnica: Tržaška cesta 10 poleg c. kr. glavne tobačne tovarne.

Odklikovana umetna in trgovska vrtnarija v Ljubljani.

Podružnica: Šelenburgove ulice 6 vis-à-vis c. kr. poštn. in telegraf. uradu.

Priporoča se p. n. občinstvu za izdelovanje svežih šopkov in vencev s trakovi in napisl. Ima veliko zalogo trakov mnogovrstne baže in barv; ravno tako ima vedno narejene suhe vence, kakor tudi Makardove vence in bukete, vse v najnovejših fasonih. — Vsa ustna naročila, kakor tudi pismena naročila po pošti se hitro in po ceni izvrše.

Potem priporoča svojo bogato zalogo mnogovrstnih vrtnih in družih semen, pravih in dobro kalilnih, rastlin (cvetlic) v loncih in izdeluje stvari v njegovo stroko spadajoče ter prosi za mnogobrojna naročila.

Z odličnim spoštovanjem

(39—21) **ALOJZI KORSIKA.**

Le danes 12. in jutri 13. febr.

Iz Serajeva.

Turški bazar

v Ljubljani, hotel „Pri Slonu“ št. 8.

Perzijske, bosnijske in orijentske

preproge.

Turške in bosnijske stvari za rabo

in dekoracijski predmeti

po najnižjih cenah.

V Ljubljani, hotel „Pri Slonu“, I. nadstropje, sobna št. 8.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

NOVA PESMARICA.

Zbirka najbolj znanih slovenskih, hrvatskih, srbskih, bolgarskih, čeških, poljskih in ruskih pesnij.

Sestavil Ivan Zeleznikar.

Založil Dragotin Hribar.

Cena: Mehko vezani 80 kr., s pošto 10 kr. več. Elegantno vezani 1 gld. 20 kr., s pošto 1 gld. 30 kr.

Dobiva se v „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani. — Naroča se pa lahko tudi v vsaki bukvarni.